Pregaria.cat

Entrada

JOIA I PAU EN MIG DE TANTA INJUSTÍCIA

Braços creuats sobre la taula d'aquell bar de sempre. Les cerveses encara espumoses. Després de quatre superficialitats la nostra conversa es va fent interessant. Hi ha ganes de ser molt sincers i de parlar a fons. Em surt aquella pregunta que des de fa temps tenia moltes ganes de fer-te: "Com ho fas per estar contenta en un món tan podrit?"

Quina pregunta! Oh, i quina pregunta més forta!!

"Realment no sé com ho faig. Tindria mil raons per sentir-me malament. Violència, odis, opressió, infinites malalties que potser serien curables, gana, refugiats, una mena d'injustícia estructural que corromp la societat... i de debò que ho sento, no sé què donaria per aportar el meu granet d'arena per solucionar aquesta realitat. Cert que faig algunes coses i algunes vegades em sento plorar... però no sé què em passa, generalment visc amb joia. No tinc remei. Sento la joia de viure."

"No és egoisme. No és que giris l'esquena a la realitat. Al contrari. Ets una persona que viu descentrada de si mateixa. Sembla que tocaria veure't ben malcarada. I, en canvi, sempre estàs contenta! El teu somriure és fascinant."

"No et pensis, també tinc mals moments. Hi ha moments que ho passo fatal. Però cada matí –oh, i com m'agrada el matí! –, cada matí, al cap d'una estona d'haver-me despertat, després del cafè, m'entra una set de fer coses, de viure "a tope", de moure'm. M'arriba la joia, la meva inseparable amiga. Normalment fins a la nit. I no és que no vegi problemes arreu, no és que jo no en tingui, però què vols que hi faci?"

Senyor, segur que no ho deu entendre. Sembla absurd, és clar, que puguis ser feliç en un món tan terrible. Jo mateixa estic sorpresa. Però no voldria que tanta porqueria m'enfonsés. Al contrari, de què serviria anar trista! De res. Encara seria molt pitjor.

Jesús Renau sj.